

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בְּלָק

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֵךְ כ"א - חֲלָק י"א

קוֹנְטֵרְס 611

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ספר

ישועות הזהר

דְרָשָׁה

שנאמר ע"י כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א
בבית הכנסת "האבות" - בעיה"ק "באר שבע" ת"ו
אור י"ט לחודש סיון פרשת שלח תש"ע לפ"ק

דְרָשָׁה לְחִזּוּק לְמוֹד הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'

ברשות הרב שליט"א, רבנים חשובים, ראשי הקהלה וכל הקהל הקדוש הזה.
בראשית דברי אגיד הקדמה קטנה, שהשפעת אם שלי היא שפת אידיש, ולא
למדתי בכלל שפה העברית, רק מה שדברתי מעט עם אנשים, התרגלתי מעט
לשפה, ועל כן קצת קשה לי, אבל ידוע שדברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב,
ועל כן אני בטוח שהלב שלי יבין לבבות השומעים, ואני מקנה שבעזרת השם נבין
אחד את השני.

הרבנים שליט"א בקשו ממני שאגיד דברי ברכה וחזוק ומוסר. חשבתני
לעצמי האם אני ראוי לומר דברי מוסר לאנשים צדיקים כאלו, שיושבים בבאר
שבע ולומדים שעורים כסדרן בזהר הקדוש.

אבל אם מבקשים ממני כל כך, היה קשה לי לסרב.

על כן החלטתי שאמר לעצמי דברי מוסר בקול, ושאר אנשים גם כן ישמעו.

את האלקים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם

פתוב (קהלת י"ב) "סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא ואת מצותיו
שמור כי זה כל האדם", (ועין ברכות ו:), ואיתא במסכת שבת (דף לב:): אמר רב
הוזהר לא ברא הקב"ה את עולמו אלא כדי שיראו מלפניו, שנאמר (קהלת ג')

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

"והאלקים עשה שייראו מלפניו, וכן אמר רבי חנינא משום רבי שמעון בן יוחי, אין לו להקב"ה בעולמו אלא אוצר של יראת שמים בלבד, (ברכות לג:).

מכאן אנו רואים כי עקר^א עבודתנו הוא: "את מצוותי שמור", שאדם צריך להיות תמיד עומד ומצפה שיזכה לעשות רצון הבורא ברוך הוא באמת. ורצון ה' הוא דבר אחד בלבד: "אוצר של יראת שמים". כמו שכתוב "יראת ה' היא אוצרו".

יהודי בלי יראת שמים בלי אהבת השם אינו שונה כלום

בואו ונחשב קצת מה חסר לנו בדור הזה. ברוך השם יש לנו הרבה ישיבות, הרבה תורה, (עשרות אלפים אנשים לומדים דף היומי בבלי וירושלמי, ועוד), יש לנו הרבה חסד, יש לנו הרבה בתי מדרשים, בננים גדולים להפליא בארץ ישראל ובחוץ לארץ, הבתי כנסיות מלאים מתפללים, תלמודי - תורה מלאים ילדים, ובתי חנוך לבנות מלאים ילדות, ולכאורה נראה שהדור שלנו הוא דור דעה, אם כן, השאלה מה אנחנו רוצים להוסיף לדור חשוב כזה?

אמנם לצערנו עוד הרבה יהודים רחוקים השם ורחם, אך גם להם יש עצה, הרי אמרו חז"ל בירושלמי (חגיגה דף ו:), א"ר חיייה בר בא אותי עזבו אונתרה שמא את תורתך שמרו שאלו אותי עזבו ותורתך שמרו שהאור שבה היה מקורבן אצלי, עכ"ל. וספר לי יהודי שומר תורה ומצוות שבעבר לא קים ולא שמר כלום (חוץ משבת וכשרות), יום אחד נכנס לו חשק לקרא ולגרוס בזהר הקדוש וכן עשה הוא קנה את הסט זהר הקדוש של בעל הסלם זצ"ל, והתחיל ללמוד בכל יום כמה דפים, וכאשר למד בזהר הקדוש חבש כפה, אשתו חשבה שהשתגע וצעקה עליו, לכן ספר שרק סתם קורא הסטוריה כדי שלא יפריעו לו וכך התמיד עד ששים את כל הזהר הקדוש, פלאי פלאות, לאחר מכן קיבל חשק עצום וחזר בתשובה שלימה מגדל חשקו ואהבתו את התורה הקדושה.

א) עקר בריאת האדם בעולם הזה הוא בשביל לנסותו בנסיונות אלו ולדעת את אשר בלבבו - אם יפנה לכוון אחרי אלהים אחרים, שהם תאות הגוף המשתלשלים מסטרא אחרא ובהם הפיץ, או אם הפיץ ורצונו לחיות חיים אמתיים המשתלשלים מאלקים חיים אף שאינו יכול. (לקוטי אמרים ותניא), אגרת הקדוש יא).

וכן איתא בספר עבודת הלוים: העקר הוא הרצון, שהאדם יהיה תמיד עומד ומצפה מתי אזכה לעשות רצון הבורא ברוך הוא באמת - אף על פי שאינו יכול, יהיה לו רצון. כל עבודת האדם בכל יום, להיות הרצון והחשק תמיד רק לעשות רצון המקום בכל לב ונפש. (מכתבים ומאמרים מפעל השפת אמת [גורן] מכתב כה)

רע עינן בעולם כמותו, שבכל מקום שהיה מסתפל בעיניו, היה מתקלל.

ועל זה אמרו, מי שמעביר בנו בשוק ופוחד מעיני רעה, ישים סודר על ראשו כדי שעיני רעה לא תוכל לשלט בו. גם כאן, פינן שראה בלעם שלא ככול בכשפיו ובקסמיו להזיק לישראל, רצה להסתפל בהם בעיני רעה, בגלל שבכל מקום שהיה מסתפל בעיניו הרעות, היה מתקלל.

בא וראה מה רצונו כנגד ישראל. כתוב וישת אל המדבר פניו, כתרגומו: (ושם פניו כנגד העגל) לעגל שעשו ישראל במדבר, כדי שיהיה לו צד סיוע להרע להם.

בעת ראה מה כתוב, וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל. רצה להסתפל בהם בעיני רעה. בשעה זו אלמלא הקדים הקדוש ברוך הוא רפואה, היה מאבד אותם בהסתכלות עיניו. ואיזו רפואה נתן הקדוש ברוך הוא לישראל באותה שעה? זהו שכתוב ותהי עליו רוח אלהים. ותהי עליו, על ישראל הוא אומר. כמי שפורש סודר על ראש התינוק כדי שלא תשלט בו עינו.

אז התחיל ואמר, מה טבו אהליך יעקב. בא וראה, כל מי שרוצה להסתפל בעיני רעה, לא יכול, אלא כשמשבח ומכבד את אותו הדבר שרוצה לקלל בעיני רעה. ומה דרכו? אמר, ראו כמה טוב זה, כמה נאה זה! כדי שתשלט בו עיני רעה. גם כאן אמר, מה טבו אהליך יעקב, כמה יפים הם, כמה נאים הם, כמה נטיעות לפות שנגטעו מהם, דומים לאותן נטיעות שנטע הקדוש ברוך הוא בגן עדן נאות. מי יתן ואלו (שאלו)

היה רע עין, דלא אשתכח רע עין בעלמא כוותיה, דבכל אתר דהיה מסתפל בעיניו, היה מתלטייא.

ועל דא אמרו, האי מאן דאעבר בריה בשוקא, ומסתפי מעינא בישא, יחפי סודרא על רישיה, בגין דלא יכיל עינא בישא לשלטאה עליה. אוף הכא, פינן דחמא בלעם, דלא יכיל פחרשוי וקסמוי לאבאשא לישראל, בעא לאסתפל בהו בעינא בישא, בגין דבכל אתר דהיה מסתפל בעיניו בישין, היה מתלטייא. תא חזי מה רעותיה דיליה לקבלהון דישראל, פתיב וישת אל המדבר פניו, כתרגומו, (ושוי ס"א לקבל עגלא) לעגלא די עברו ושראל במדברא אפוחי, בגין דיהא ליה סטר סיועא, לאבאשא להו.

השתא חמי מה כתיב, וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל. בעא לאסתפל בהו בעינא בישא. ביה שענתא, אלמלא דאקדים לון קדשא בריך הוא אסוותא, הוה מאבד לון באסתפלותא דעיניו. ומאי אסוותא יתב קדשא בריך הוא לישראל בהיהא שענתא. דא הוא דכתיב ותהי עליו רוח אלהים. ותהי עליו, על ישראל קאמר. כמאן דפריש סודרא על רישיה דינוקא, בגין דלא ישלוט בהו עינו. כדון שארי ואמר, מה טבו אהליך יעקב. תא חזי, כל מאן דבעי לאסתפל בעינא בישא, לא יכיל, אלא כד משבח ואוקיר להווא מלה, דבעי לאלטייא בעינא בישא. ומה ארחהיה. אמר, חמו כמה טבא דא. כמה נאה דא. בגין דישלוט ביה עינא בישא. אוף הכא אמר, מה טבו אהליך יעקב, כמה אינון יאן, כמה (דף ר"ב ע"א) אינון שפירן, כמה נטיען שפירן דאתנטען מנייהו, דמין לאינון נטיעין דנטע קדשא בריך הוא בגנתא דעדן יאין. מאן יתן,

מאן יתן, לאינון נטיעין דנטע קדשא בריך הוא בגנתא דעדן יאין. מאן יתן,

וְאֵלֶיךָ (נ"א דליו) נְטִיעֵן אֲשֶׁתְּכַחוּ מְאִינוֹן מִסְפְּנֵי, דְּבַהּ.

הַנְטִיעוֹת נִמְצְאוּ מֵאוֹתָם עֲנִיִּים שְׂבָהֶם.

וְז' מִים מְדַלְּיוּ וְגו'. לְאָדָם שֶׁהָיוּ לוֹ יָדַים יְפוֹת נְאוֹת לְמֶרְאָה. עֶבֶר אָדָם אֶחָד בְּעַל עֵין הָרַע, הִסְתַּפֵּל בְּאוֹתָן יָדַים, וְהִתְחִיל לְשַׂבַּח. אָמַר: כִּמְהָ יְפוֹת הֵן, כִּמְהָ נְאוֹת הֵן, רְאוּ אֶצְבְּעוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מִיַּפֵּי עֵלְיוֹן! אַחַר כֵּן אָמַר: מִי יִתֵּן יָדַים אֵלַי שְׁשׁוֹרוֹת בֵּין אֲבָנִים יְקָרוֹת וּבְלִבוֹשֵׁי כְבוֹד שֶׁל אֲרֻגְמָן (בְּבִיתָנוּ וְכו' בְּתִיבְתָא דִּילֵיהּ) בְּבִיתוֹ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן, וְיִהְיֶה גִּנְיוֹנוֹת בְּתִיבָה שְׁלוֹ.

כֵּן בְּלַעַם, הִתְחִיל לְשַׂבַּח: מַה טָבוּ אֵהְלִיךְ, רְאוּ כִּמְהָ יָפִים, כִּמְהָ נְאִים וְכו'. אַחַר כֵּן אָמַר, יֵזֶל מִים מְדַלְּיוּ, לֹא תִמְצָא נְטִיעָה יְפֵה זֶה, נְטִיעַת הַתּוֹרָה, מֵחוּץ לְאוֹתָם עֲנִיִּים (דְּלִיו, בְּלוֹמַר מִסְפְּנִים) (מִשְׁבּוֹת). וְזָרְעוּ בְּמִים רַבִּים, שְׁלֹא יִגְדֵל וְלֹא יִרְבֶּה רוּחַ הַקִּדְשׁ.

אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רָשָׁע! לֹא יוֹכְלוּ עֵינֶיךָ לְהִזְדַּק, הָרִי פְרִישֵׁת הַקִּדְשׁ עֲלֵיהֶם. וְאָז אָמַר: אֵל מוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרַיִם וְגו', הָרִי לֹא יִכְלִים כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם לְהִזְדַּק לָהֶם, שֶׁהָרִי כַח תַּקִּיף עֲלֵינוּ אַחֲרוּ בָהֶם, וּמִיָּהוּ? אֵל מוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרַיִם. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא כְּתוּב עֲפַת רָאֵם לוֹ, שְׁלֹא יְכוֹל כֵּן אָדָם לְהוֹשִׁיט יָדָיו עָלָיו מֵחוּץ גְּבָהוּ. וּמִשְׁנִמְצָא בְּזִקְיֹת עֲלֵינוּ כֵּן, יֵאָכֵל גּוֹיִם צָרִיו וְגו', וְאֵין מִי שֶׁיִּכְוֹל לְהִזְדַּק לָהֶם.

וְאִפְּלוּ בְּזִמְן שְׁלֹא זְקוּף, לֹא יִכְלִים. זֶהוּ שְׂכָתוּב פְּרַע שְׂכָב. לֹא פּוֹחַד, בְּגִלְל שְׁנִמְצָא גְבוּר פְּאָרִי וּכְלָבִיא, אֶפְלוּ כְּשֶׁהֵם בֵּין הַעַמִּים, וְכָרַע וְשָׂכַב בִּינֵיהֶם, פְּאָרִי הוּא יִמְצָא בְּנִימוּסֵי הַתּוֹרָה, בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה. (וְאִתְּרַע עַל פִּי כו') לֹשׁ לָהֶם

יֵזֶל מִים מְדַלְּיוּ וְגו'. (בְּמִדְבָר כו') לְבַר נֶשׁ דִּהוּוּ לִיָּה יָדָן שְׁפִירָן, יָאֵן לְמַחְזִי. אַעֲבַר חַד בַּר נֶשׁ דְּעִינָא בִישָׂא, אִסְתַּפֵּל בְּאִינוֹן יָדָן, נְקִיט בְּהוּ, שְׂאָרֵי לְשַׂבְּחָא, אָמַר, כִּמְהָ אִינוֹן שְׁפִירָן, כִּמְהָ אִינוֹן יָאֵן, חֲמוּ אֶצְבְּעָאן מִגְזְרָה דְּשְׁפִירוּ עֲלָאָה. לְבַתֵּר אָמַר, מֵאֵן יִתֵּן יָדָן אֵלֶיךָ דְּשִׁרְיָן בֵּין אֲבָנֵי יְקִירִין, וּבְלִבוֹשֵׁי יְקָר דְּאֲרֻגּוֹנָא (כ"א בְּבִיתָא וְכו' בְּתִיבְתָא דִּילֵיהּ) בְּבִיתִיהּ לְאֲשֶׁתְּמִשָּׂא בְּהוּ, וְיִהוּן גִּנְיוֹן בְּתִיבְתָא דִּילֵיהּ.

כֵּן בְּלַעַם, שְׂרִי לְשַׂבְּחָא, מַה טָבוּ אֵהְלִיךְ, חֲמוּ כִּמְהָ שְׁפִירָן, כִּמְהָ יָאֵן וְכו', לְבַתֵּר אָמַר יֵזֶל מִים מְדַלְּיוּ, לֹא יִשְׁתַּפַּח נְטִיעָא שְׁפִירָא דָא, נְטִיעָא דְּאוּרִייתָא, לְבַר מְאִינוֹן מִסְפְּנֵי (דְּלִיו, בְּלוֹמַר מִסְפְּנֵי) (נ"א מִשְׁבְּנִין), וְזָרְעוּ בְּמִים רַבִּים, דְּלֹא יִסְגִי וְלֹא יִרְבִּי רוּחָא דְּקוּדְשָׁא.

אָמַר לִיָּה קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, רָשָׁע, לֹא יִכְלִין עֵינֶיךָ לְאֲבַאֲשָׂא, הָא פְּרִיסוּ דְּקוּדְשָׁא עֲלֵיהוּ, כְּדִין אָמַר, אֵל מוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרַיִם וְגו', הָא לֹא יִכְלִין כָּל בְּנֵי עֲלָמָא לְאֲבַאֲשָׂא לוֹן, דִּהָא חִילָא תַקִּיפָא עֲלָאָה אַחֲדִיד בְּהוּ, וּמֵאֵי אִיהוּ. אֵל מוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרַיִם. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא כְּתוּב עֲפַת רָאֵם לוֹ, דְּלֹא יְכוֹל בַּר נֶשׁ לְאוֹשִׁיט יָדָיו עֲלֵיהּ, מִגּוּ רומִיָּה. וּמִדְּאֲשֶׁתְּכַח בְּזִקְיָפוּ עֲלָאָה הָכִי, יֵאָכֵל גּוֹיִם צָרִיו וְגו'. וְלִית מֵאֵן דִּיכִיל לְאֲבַאֲשָׂא לוֹן.

וְאִפְּלוּ בְּזִמְנָא דְּלֹא זְקוּף, לֹא יִכְלִין, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב פְּרַע שְׂכָב. לֹא דְחִיל, בְּגִין דְּאֲשֶׁתְּכַח גִּיבַר פְּאָרִי וּכְלָבִיא, אֶפְלוּ כַד אִינוֹן בִּינֵי עַמְמִיא, וְכָרַע וְשָׂכַב בִּינֵיהוּ, פְּאָרִי הוּא יִשְׁתַּפַּח בְּנִימוּסֵי אוּרִייתָא, בְּאוּרְחֵי אוּרִייתָא.

(וְאִתְּרַע עַל פִּי כו') שׁוֹלְטָנוּתָא אִית לָהּ בְּמֵאֲרִיהוּן, דְּאֶפְּלוּ כָל מְלַכֵּיא דְּעֲלָמָא,

שלטון רבונם שאפלו כל מלכי
העולם לא יעקרו אותו, כאריה
זה קששוכב על טרפו לא יכולים
להקימו ממנו. זהו שכתוב פָּרַע
שָׁכַב כְּאֵרֵי וְגו'.

אמר רבי אלעזר, לא נמצא
בעולם חכם להזיק כמו בלעם
הרשע, שהרי בתחלה היה נמצא
במצרים, ועל ידו קשרו המצרים
קשר על ישראל שלא יצאו
מעבודתם לעולמים. וזהו שאמר,
מה אוכל להזיק להם? שהרי אני
עשיתי שלא יצאו מעבודת
המצרים לעולמים, אבל אל
מוציאו ממצרים, ונגדם (ונגדו) לא
יכולים חכמים ומכשפים של
העולם.

ועתה הנני הולך לעמי וגו'. רבי
יהודה פתח, (דברים כג) לא תסגיר
עבד אל אדניו וגו' עמך ישב
בקרנך. פמה חביבים דברי
התורה. פמה חביבה התורה לפני
הקדוש ברוך הוא. פמה חביבה
התורה שהוריש אותה הקדוש
ברוך הוא לכנסת ישראל. בא
וראה, בשעה שיצאו ממצרים,
שמע בלעם שהרי משפיו וקסמיו
וכל אותם קשרים לא עלו
בישראל, התחיל לגרד עצמו
ולמרט ראשו. הלך לאותם הרי
החושך, והגיע לפני אותם
ששלאות ברזל.

וכך הוא דרך מי שמגיע אליהם.
פיון שנגנס האדם בראש ההרים,
רואה אותו עזא"ל, אותו שנקרא
גלוי עינים, מיד אומר לעזא"ל. אז
נותנים קול, ומתפנסים אליהם
נחשים גדולים שבוערים
וסוככים אותם. שולחים חיה
קטנה מול האדם, ולמדנו, פמין
חתול היא, וראשה כראש הנחש,
וישגי זנבות לה, וידיה ורגליה
קטנות. פן אדם שרואה אותה,
מכסה פניו, והוא מביא קטרת

לא יעקרונו להו. כאריא דא פד שכיב על
טרפיה, לא יכלין לאקמא ליה מגיה, הדא
הוא דכתיב פָּרַע שָׁכַב כְּאֵרֵי וְגו'.

אמר רבי אלעזר, לא אשתכח בעלמא חפים
לאבאשא, כבלעם רשיעא, דהא
בדמיתא הוה אשתכח במצרים, ועל ידוי,
קשירו מצראי עליהו דישראל קשורא, דלא
יפקון מעבודתהון לעלמין. ודא הוא דאמר,
מה איכול לאבאשא להו, דהא אנא עבידנא
דלא יפקון מעבידתא דמצראי לעלמין, אבל
אל מוציאו, ממצרים ולקבליהון (נ"א ולקבליה) לא
יכלין חפמין וחרשין דעלמא.

ועתה הנני הולך לעמי וגו'. (במדבר כד)
פתח, (דברים כג) לא תסגיר עבד אל אדניו
וגו' עמך ישב בקרנך. פמה חביבין מלי
דאורייתא. פמה חביבה אורייתא קמי קדשא
ברוך הוא. פמה חביבה אורייתא, דאורית לה
קדשא ברוך הוא לפנסת ישראל. תא חזי,
בשעתא די נפקו ממצרים. שמע בלעם דהא
חרשוי וקסמוי, וכל אינון קשרין, לא סליקו
בהו בישראל, שארי לגררא גרמיה, ולמירט
רישיה. אזל לאינון טורי חשוכא, ומטא לגבי
אינון שלשלאי דפרזלא.

וכך הוא ארחא דמאן דמטי גבייהו, פיון
דעאל בר נש פרישי טוריא, חמי ליה
עזא"ל, ההוא דאקרי גלוי עינים. מיד
אמר לעזא"ל, פדין יהבין קלא, ומתפנשין
גבייהו חוין רבבי דמתוקדן, וסחרין לון.
משדרי אונמתא זעירתא לקבליה דבר נש,
ותנא, פמין שונרא, היא, ורישה פרישא
דחוייא, ותרין זנבין בה, וידהא ורגלהא
זעירין. פד נש דחמי לה, חפי אנפוי,
והוא מייתי חד קטורתא, מאוקידו דתרנגולא

חַוּרָא, שְׂדֵי בְּאַנְפָּהָא וְהִיא אֶתְיַת עַמִּיָּה.
 עַד דְּמַטִּי לְגַבֵּי רִישָׁא דְשַׁלְשָׁלָאִי, וְהִיא רִישָׁא
 דְשַׁלְשָׁלָאִי, נַעֲיִן בְּאַרְעָא, וּמַטִּי עַד
 תְּהוּמָא. וְתַמָּן בְּתַהוּמָא. חַד סְמִיךְ, וְהוּא נַעֲיִן
 בְּתַהוּמָא תַתְּאָה, וּבַהֲהוּא סְמִיךְ אֶתְקַשֵּׁר רִישָׁא
 דְשַׁלְשָׁלָאִי. כַּד מְטִי בַר נֶשׁ לְרִישָׁא
 דְשַׁלְשָׁלָאָה, בְּטַשׁ בַּה ג' זְמַנִּין, וְאַיְנוּן קְרָאן
 לִיה, כְּדִין פְּרַע וְסַגִּיד עַל בְּרַכּוּי, וְאַזִּיל וְאַטִּים
 עֵינּוּי, עַד דְּמַטִּי גַבִּיָּהוּ. כְּדִין יְתִיב קַמִּיָּהוּ,
 וְכַל אֵינּוּן חוּיִין סַחְרִין לִיה מַהֲאִי סְטָרָא וּמַהֲאִי
 סְטָרָא. פְּתַח עֵינּוּי, וְחַמִּי לוּן, אֲזַדְעִזַע, וְנִפְל
 עַל אַנְפוּי, וְסַגִּיד לְקַבְלִיָּהוּ.

לְבַתָּר אֹלְפִין לִיה תַרְשִׁין וְקַסְמִין, וְיְתִיב
 גַבִּיָּהוּ (דף ר"ב ע"ב) נ' יומין. כַּד מְטָא
 זְמַנָּא לְמִיָּהָ לְאַרְחִיָּה, הִיא אֹנִימָתָא, וְכַל
 אֵינּוּן חוּיִין, אֲזִלִּין קַמִּיָּה, עַד דְּנַפִּיק מִן
 טוּרִיָּא, בֵּין הֵהוּא חֲשׂוּכָא תְקִיפָא.
 וּבְרַעַם כַּד מְטָא גַבִּיָּהוּ, אֹדְעַ לוּן מְלָה,
 וְאַסְגֵּר גְּרַמִּיָּה בְּטוּרִיָּא עַמְהוּן. וּבְעָא
 לְקַטְרָגָא לוּן, לְאַתְבָּא לוּן לְמַצְרִים. וְקוּדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא בְּלִבְל וְקַלְקַל כַּל חַכְמָתָא דְעַלְמָא,
 וְכַל תַרְשִׁין דְעַלְמָא, דְלֹא יְכִילוּ לְקַרְבָּא
 בְּהַדִּיָּהוּ.

הָא חוּזִי, הַשְׁתָּא בֵּינָן דְחַמָּא בְּלַעַם דְלֹא יְכִיל
 לְאַבְאָשָׁא לְיִשְׂרָאֵל, אֲהַדְרַ גְּרַמִּיָּה,
 וְאַמְלִיף לִיה לְבַלְק, מַה דְלֹא בְעָא מִנִּיה, בְּגִין
 לְאַבְאָשָׁא לוּן. וְעִיטָא דִילִיָּה הוּהוּ בְּאַיְנוּן נִוְקְבִי
 דְמַדְדֵּן דְאַיְנוּן שְׁפִירָן, וְאַלְמָלָא דְאַמַר לִיה
 מִשָּׁה, לֹא תוּנָא יַדַע, דְכַתִּיב, (במדבר לא) הֵן הִנֵּה
 הֵיוּ לְבַנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדַבְרֵ בְּלַעַם.

בֵּינָן דְחַמָּא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עִיטָא דִילִיָּה,
 אָמַר, הָא וְדַאי גְרַמְךָ בְּעִיטְךָ יְפוּל. מַה
 עַבְד, הֵהוּא חִילָא דְשַׁלְטַעַל כַּל תַרְשִׁין, אַחֲמִי לִיה סוּפָא דְכַלְא. וְכִי אֵית

אַחַת מְשַׁרְפַת פְּרַנְגוּל לְכֵן, זוּרְק
 בְּפִנְיָה, וְהִיא בְּאָה עַמּוּ.
 עַד שְׂמַגִיעַ לְרֹאשׁ הַשַּׁלְשָׁלָאוֹת,
 וְאוֹתוֹ רֹאשׁ הַשַּׁלְשָׁלָאוֹת נַעֲוִן
 בְּקַרְקַע וּמִגִיעַ עַד הַתְּהוּם. וְשֵׁם
 בְּתַהוּם עֲמוּד אֶחָד שְׁנַעֲוִן בְּתַהוּם
 הַתַּתְּחוּנָה, וּבְאוֹתוֹ עֲמוּד קְשׁוּר
 רֹאשׁ הַשַּׁלְשָׁלָאוֹת. כְּשִׁמְגִיעַ
 הָאָדָם לְרֹאשׁ הַשַּׁלְשָׁלָאוֹת, מַכָּה
 בָּה שְׁלֹשׁ פְּעֻמִים, וְהֵם קוּרְאִים
 לוֹ, וְאָז כּוֹרַע וּמִשְׁתַּחֲוֶה עַל
 בְּרַכְיֹו, וְהוֹלֵךְ וְאוֹטֵם עֵינּוּ עַד
 שְׂמַגִיעַ אֵלֵיהֶם. אִזּוּ יוֹשֵׁב לְפָנֵיהֶם,
 וְכַל אוֹתָם נְחָשִׁים סוֹבְבִים אוֹתוֹ
 מִצַּד זֶה וּמִצַּד זֶה. פּוֹתַח עֵינּוּ
 וְרֹאָה אוֹתָם, מְזַדְעִזַע וְנוֹפֵל עַל
 פְּנָיו וּמִשְׁתַּחֲוֶה כְּנַגְדָם.

אַחַר כֵּךְ מְלַמְדִים אוֹתוֹ כְּשֵׁפִים
 וְקַסְמִים, וְיוֹשֵׁב לְפָנֵיהֶם חֲמִשִּׁים
 יוֹם. כְּשִׁמְגִיעַ הַזְמַן לְלַכַת לְדַרְכּוֹ,
 אוֹתָהּ הַחַיָּה וְכַל אוֹתָם נְחָשִׁים
 הוֹלְכִים לְפָנָיו עַד שְׂיוּצָא
 מִהַרְרִים בֵּין אוֹתוֹ חֲשֵׁף תַקִּיף.
 וּבְרַעַם, כְּשִׁהֲגִיעַ לְפָנֵיהֶם, הוֹדִיעַ
 לְהֵם דְבַר, וְהַסְגִיר עֲצָמוֹ בְּהַרִים
 עִמָּם. וְרָצָה לְקַטְרָג עֲלֵיהֶם
 לְהַשִּׁיב אוֹתָם לְמַצְרִים, וְהַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא בְּלִבְל וְקַלְקַל כַּל חַכְמָת
 הַעוֹלָם וְכַל כְּשׁוּפֵי הַעוֹלָם שְׁלֹא
 יוֹכִלוּ לְקַרְבֵּי אֵלֵיהֶם.

בֹּא וְרָאָה, כְּעַתָּה, בֵּינָן שְׂרָאָה
 בְּלַעַם שְׂאִינוּ יְכוּל לְהַזִּיק
 לְיִשְׂרָאֵל, הַחֲזִיר עֲצָמוֹ, וְהַמְלִיף
 אֶת בְּלַק, מַה שְׁלֹא רָצָה מִמֶּנּוּ כְּדִי
 לְהַזִּיק לְהֵם. וְעֲצָתוֹ הִיָּתָה בְּאוֹתָן
 נְקֻבוֹת מְדִין שְׁהֵן יְפוּל, וְאַלְמָלָא
 שְׂאִמַר לוֹ מִשָּׁה, לֹא הִיָּיתִי יוֹדַע,
 שְׂכַתוּב הֵן הִנֵּה הֵיוּ לְבַנֵי יִשְׂרָאֵל
 בְּדַבְרֵ בְּלַעַם.

בֵּינָן שְׂרָאָה תְקַדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 עֲצָתוֹ, אָמַר: הַרִי וְדַאי יְפוּל
 בְּעֲצָתְךָ. מַה עֲשֵׂה? אוֹתוֹ כַּחַ
 לִיה סוּפָא דְכַלְא. וְכִי אֵית

ששולט על כל הכפשים, הראה לו סוף הכל, וכי יש להם רשות לזמן רחוק. אמר רבי יצחק, עין ראה, ודברים נאמרו מאותו שעומד עליו, והרי פרושה. וישא משלו ויאמר. מי שיש לו לומר. מה הטעם? בשביל שלא יתקיימו דברי געל ברוצון עליון, (ובשביל שיתקיימו דברים שלמעלה) בדיעת עליונה בתורה.

אראנו ולא עתה, שהרי דברים אלו - מהם התקיימו באותו זמן, ומהם לאחר זמן, ומהם בזמן מלך המשיח. שנינו, עתיד הקדוש ברוך הוא לבנות את ירושלים ולהראות פוכב אחד קבוע נוצץ בשבעים רצים, ובשבעים רוחות מאירות ממנו באמצע הרקיע, ויבלעו בו שבעים פוכבים אחרים, ויהא מאיר ולוהט שבעים יום.

וביום הששי יראה בכ"ה לחדש הששי, ויתכנס ביום השביעי לסוף שבעים יום. יום ראשון יראה בעיר (אחת) של רומא, ואותו יום יפלו שלש חומות עליונות מאותה עיר של רומי, והיכל גדול יפל, ושלט אותה העיר ימות. אז יתפשט אותו פוכב להראות בעולם, ובאותו זמן יתעוררו קרבות חזקים בעולם לכל ארבעה צדדים, ואמונה לא תמצא ביניהם.

ובאמצע העולם, כשיאיר אותו פוכב באמצע הרקיע, יקום מלך אחד גדול ושולט בעולם, ויתגאה רוחו על כל שאר המלכים, ויעורר קרבות בשני צדדים ויתגבר עליהם.

וביום שיפרא (שיחבסה) הפוכב, תדעווע הארץ הקדושה ארבעים וחמשה מילים סביב המקום שבו היה בית המקדש, ותתגלה מערה אחת מפתח הקרקע. ומאותה

להו רשותא לזמן רחיק. אמר רבי יצחק, עינא חמא, ומלין אתמרו מההוא דקאים עליה, והא אוקמוה. וישא משלו ויאמר. מאן דאית ליה למימר. מאי טעמא. בגין דלא יתקיימון מלין דגעלא, ברעותא עלאה, (כ"א ובגין דיתקיימון מלין דלעלא) בדעתא עלאה באורייתא.

אראנו ולא עתה, (במדבר כד) דהא מלין אלין ומנייהו אתקיימו בההוא זמנא, ומנייהו לבתר, ומנייהו בזמנא דמלפא משיחא. תנן, זמין קדשא ברוך הוא למבני ירושלים, ולאחזאה חד פכבא קביעא, מנצצא בע' רהטין, ובע' זיקין נהרין מניה באמצעות רקיע, וישתאלון ביה ע' פכבין אחרנין, ויהא נהיר ולהיט ע' יומין.

וביומא שתיתאה, יתחזי בכ"ה יומין לירחא שתיתאה, ויתפניש ביומא שביעאה, לסוף ע' יומין, יומא קדמאה יתחזי בקרתא (קדא) דרומא. וההוא יומא ינפלו ג' שורין עלאין מההיא קרתא דרומי, והיכלא רברבא ינפול, ושלטא דההיא קרתא ימות. כדין יתפשט ההוא פכבא לאתחזאה בעלמא. ובההוא זמנא יתערוון קרבין תקיפין בעלמא, לכל ארבע סטרין, ומהימנותא לא ישתפח ביניהו.

ובאמצעות עלמא, פד יתנהיר ההוא ככבא, באמצעות רקיעא. יקום מלפא חד רב ושלט בעלמא, ויתגאה רוחיה על כל מלכין, ויתער קרבין בתרין סטרין, ויתגבר עלייהו.

וביומא דיתברי (כ"א דיתכסי) פכבא, יזעזע ארעא קדישא מ"ה מילין, סחרניה אתר דהוה בי מקדשא. ומערתא חדא מן תחות ארעא יתגלי. ומההיא מערתא יפוק אשא

תקיפא לאוקדא עלמא. ומההיא מערתא יסגי
חד עופא (כ"א ענפא), רברבא עלאה, דישלוט
בכל עלמא, וליה אתיהיב מלכותא. וקדישי
עליונין תפנשונין גפיה. וכדין יתגלי מלפא
משיחא בכל עלמא, וליה אתיהיב מלכותא.

ובני עלמא בשעתא דיתגלי, יהון משתפחין
בעקתא פתר עקתא. ושנאיהון דישראל
תגברון, פדין תער רוחא דמשיחא עליהו,
וישיצי לאדום חייבא, וכל ארעא דשעיר
יוקיד בנורא. פדין פתיב, וישראל עשה חיל.
הדא הוא דכתיב, והיה אדום ירשה והיה
ירשה שעיר איביו. אויביו דישראל. וכדין
וישראל עשה חיל. ובההוא זמנא, יקים קדשא
ברוך הוא למתייא דעמיה, ויתנשי מנהון
מיתה, הדא הוא דכתיב, (תהלים קיח) ימין יי עשה
חיל. לא אמות פי אחיה. וכתיב (עובדיה א) ועלו
מושעים וגו'. וכדין (זכריה יד) והיה יי למלך.

אמר רבי אבא, מאי דכתיב, (ישעיה נה) פי בשמחה
תצאו וגו'. אלא כד יפקון ישראל מן
גלותא, שכנינתא נפקא עמהון, ועמה יפקון.
הדא הוא דכתיב, (ישעיה נא) פי בשמחה תצאו.
ששון דא קדשא ברוך הוא. רבי יצחק אמר
דא צדיק. הדא הוא דכתיב, (ישעיה נה) ששון
ושמחה ימצא בה.

אמר רבי שמעון, צדיק ששון אקרי. ומן
יומא דכנסת ישראל נפלת בגלותא.
אתמנעו ברפן מלנחתא לעלמא מהאי צדיק.
בההוא זמנא מה כתיב, (ישעיה יב) ושאתם מים
בששון, דא צדיק. ממעיני הישועה, אלין
אבא ואמא. דבר אחר, אלין נצ"ח והו"ד.
וכלא ממבועי נביעין עמיקן. פדין (ישעיה יב)
ואמרת ביום ההוא אודך יי וגו', (ישעיה יב)
צהלי רנני ישבת ציון וגו'. ברוך יי לעולם
אמן ואמן. ימלוך יי לעולם אמן ואמן.

מעה תצא אש חזקה לשרף את
העולם. ומאותה מערה יגדל עוף
(ענף) אחד גדול עליון שישלט בכל
העולם, ולו תנתן המלכות.
וקדושים עליונים יתכנסו אליו,
ואז יתגלה מלך המשיח בכל
העולם, ולו תנתן המלכות.

ובני העולם, בשעה שיתגלה,
יהיו נמצאים בצרה אחר צרה,
ושונאיהם של ישראל יתגברו, אז
יתעורר רוח המשיח עליהם
וכרית לאדום הרשעה, וכל ארץ
שעיר ישרף באש. אז פתוב,
וישראל עשה חיל. זהו שפתוב,
והיה אדום ירשה והיה ירשה
שעיר איביו. אויביו של ישראל.
ואז - וישראל עשה חיל. ובזמן
ההוא יקים הקדוש ברוך הוא
למתיים של עמו וישמח מהם
המרות. זה שפתוב (תהלים קיח) ימין
ה' עשה חיל. לא אמות פי אחיה.
וכתיב (עובדיה א) ועלו מושעים
וגו'. ואז (זכריה יד) והיה ה' למלך.
אמר רבי אבא, מהו שפתוב (ישעיה
נא) פי בשמחה תצאו וגו'? אלא
כאשר יצאו ישראל מן הגלות,
שכינה יוצאת עמהם ועמה יצאו.
זהו שפתוב פי בשמחה תצאו.
ששון - זה הקדוש ברוך הוא.
רבי יצחק אמר - זה צדיק. זהו
שפתוב (שם נא) ששון ושמחה
ימצא בה.

אמר רבי שמעון, צדיק נקרא
ששון, ומיום שפנסת ישראל נפלה
בגלות, נמנעו ברכות מלדת
לעולם מזה הצדיק. בזמן ההוא
מה כתיב? (ישעיה יב) ושאתם מים
בששון, זה צדיק. ממעיני הישועה
- אלו אבא ואמא. דבר אחר, אלו
נצ"ח והו"ד, והכל ממקורות
עמקים הנובעים. ואז, (שם) ואמרת
ביום ההוא אודך ה' וגו', צהלי רנני
ישבת ציון וגו'. ברוך ה' לעולם
אמן ואמן. ימלך ה' לעולם אמן
ואמן.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֲהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

הביאו פְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם - לְמַדּוּ וְהִפִּיצוּ אֶת הַזֶּהָר הַקָּדוֹשׁ

וְתִזְכּוּ לְהִבְטָחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרְשָׁב"י הַקָּדוֹשׁ
(זֶהָר תְּרוּמָה קכ"ח)

תָּנוּ ע"ז לְאֱלֹקִים

סֵט זֶהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּד

הִזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאֵי אוֹזֵל!

ניתן לרכוש בחנות "מלכות דוד" רח' השומר 74 בני ברק
או ב"מפעל הזוהר העולמי" רח' נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

אמר משה רבינו לרשב"י: "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר... ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" ויתקיים בהון ד' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר (דברים לב, יב) פרוש: משום שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בנו הפסוק שהשם יוציאנו מן הגלות בלי קטרוג. (רעיא מהימנא פרשת נשא דף קכד:)